

Nhà cha m[] là nhà con; nhà con không ph[] i là nhà cha m[]

“Tháng ngày h[] i h[], đ[] i ng[] i ng[] n ng[] i, thoáng ch[] c đã già. Ch[] ng dám nói hi[] u h[] t m[] i i[] nhân sinh nh[] ng ch[] có hi[] u đ[] i thì m[] i s[] ng thanh th[] n, s[] ng tho[] i mái.

Qua m[] t ngày m[] t m[] t ngày.

Qua m[] t ngày vui m[] t ngày.

Vui m[] t ngày lẫn m[] t ngày.

H[] nh phúc do mình t[] o ra. Vui s[] ng là m[] c tiêu cu[] i cùng c[] a đ[] i ng[] i, ni[] m vui i[] n ch[] a trong nh[] ng s[] vi[] c v[] n v[] t nh[] t trong đ[] i s[] ng, mình ph[] i t[] tìm l[] y. H[] nh phúc là c[] m giác, c[] m nh[] n, đ[] u quan tr[] ng là i[] tâm tr[] ng.

Ti[] n không ph[] i là t[] t c[] nh[] ng không ph[] i không là gì. Đ[] ng quá coi tr[] ng đ[] ng ti[] n, càng không nên quá so đo, n[] u hi[] u ra thì s[] th[] y nó là th[] ngo[] i thân, khi ra đ[] i ch[] ng mang đ[] n, khi ch[] t ch[] ng mang đi. N[] u có ng[] i c[] n giúp, r[] ng lòng m[] h[] u bao, đó là m[] t ni[] m vui i[] n. N[] u dùng ti[] n mua đ[] c s[] c kh[] e và ni[] m vui thì t[] i sao không b[] ra mà mua? N[] u dùng ti[] n mà mua đ[] c s[] an nhàn t[] t[] i thì đáng l[] m ch[] ! Ng[] i khôn bi[] t ki[] m ti[] n bi[] t tiêu ti[] n. Làm ch[] đ[] ng ti[] n, đ[] ng làm tôi t[] cho nó.

“Quãng đời còn lại càng ngắn thì càng phải làm cho nó phong phú”. Người già phải thay đổi quan niệm cũ kỹ đi, hãy chia tay với “ông s kh h nh”, hãy làm “con chim bay l n”. Con ăn thì ăn, con mặc thì mặc, con chơi thì chơi, luôn luôn nâng cao chất lượng cuộc sống, học ng th nh ng thành tựu công nghệ cao, đó mới là ý nghĩa sống của tuổi già.

Tiền bạc là của con, đời sống là tầm thế, vang là quá khứ, sức khỏe là của mình.

Cha mẹ yêu con là vô hạn; con yêu cha mẹ là có hạn.

Con làm cha mẹ buồn lo; cha mẹ làm con nhòem mặt chút hơi vài câu là thấy đỡ rồi.

Con tiêu tiền cha mẹ thoải mái; cha mẹ tiêu tiền con chng d .

Nhà cha mẹ là nhà con; nhà con không phải là nhà cha mẹ .

Khác nhau là thế, người hi u đời coi việc lo li u cho con là nghĩa vụ , là niềm vui, không mong báo đáp. Ch báo đáp là tự làm khổ mình.

M đau trông cậy ai? Trông cậy con ? Nếu m dai dng chng có đời con có hi u nào bên gối ng đầu (của b nh sàng tiền vô hi u). Trông vào bên đời ? Người ta lo cho bên thân còn ch a xong, có mu n đời cũng không làm n .

Trông cậy vào đời tiền ? Ch còn cách y. Thế s là vậy,đành cam ch p nh n, am hi u vô th ng, đời tự tr n an và an i ng i ph i ng u : Trăm năm trước thì ta ch a g p, trăm năm sau biết g p i không? Cuộc đời sống sống, không không, thôi thì hãy sống hết lòng với nhau!

Cái đẹp, người ta chng hay ý; cái không đẹp thì nghĩ nó to m, nó đẹp m. Thế ra sống sống và nh phúc trong cuộc đời tùy thuộc vào cách thế ng thế nó ra sao. Người hi u đời rất quý trọng, biết nh n l y nh ng gì mình đã có và đang có, không ng ng phát hi n thêm ý nghĩa của nó, làm cho cuộc sống vui h n, giàu ý nghĩa h n.

Con ràng mẹ tâm lòng, tự h t sức mình, yêu cuộc sống, trông lên chng bng ai, trông xuống chng ai bng mình (t th ng b t tức tự h h u d), biết đời thì lúc nào cũng vui (trí tức thế ng l c).

Tự p cho mình niềm đam mê, vui với chúng không biết mệt, tự tìm niềm vui.

Tự t bng với mọi người, vui vì làm việc thiện, l y việc giúp người làm niềm vui.

Con người ta với chng phân biệt giàu nghèo sang hèn, tự tâm vì công việc là coi nh có chng hi n, có th yên lòng, không h th n với l ng tâm là đẹp. Hu ng h nghĩ ra, ai cũng thế , cuộc cùng là tự với tự nhiên. Thế ra gh cao chng bng tu i thế cao, tu i thế cao chng bng niềm vui thanh cao.

Quá n a đời người dành khá niềm u cho sống nghĩ p, cho gia đình, cho con cái, bây giờ thế gian còn lại chng bao nhiêu nên dành cho mình, quan tâm bên thân, sống thế nào cho vui thì sống,

Lý s[ữ] thêm tu[ổi] i già

T[ên] Gi[áo] V[ô] Danh

Th[áng] 12 N[ăm] 2011 05:29

vi[ệc] nào mu[ốn] n[ên] thì làm, ai nói sao m[ình] c[ũng] k[hông] vì mình đâu ph[ải] s[ống] vì ý thích hay không thích c[ủa] a
ng[ười] khác, nên s[ống] th[ật] v[ới] mình.

S[ống] [trên] đ[ất] không th[ế] nào v[ẫn] s[ống] nh[ư] ý, có khi[ến] m[ình] khuy[ết] là l[à] th[ế] [trên] tình [đ]i, n[ếu] u[ống] c[ả]
chăm chăm c[ủa] toàn thì s[ống] b[ên] cái c[ủa] toàn làm cho kh[ông] s[ống]. Ch[úng] ta th[ật] n[hiên] đ[ất] m[ình] t[ự] i
hi[ện] n[ên] th[ế], th[ế] nào cũng xong.

Tu[ổi] i già tâm không già, th[ế] là già mà không già; Tu[ổi] i không già tâm già, th[ế] là không già mà
già. Nh[ư]ng x[ảy] lý m[ình] t[ự] n[ên] đ[ể] thì nên nghe già.

S[ống] ph[ải] năng ho[àn] t[âm] đ[ể] ng[ười] ng[ười] đ[ể] ng[ười] quá m[ình] c[ả]. Ăn u[ống] quá thanh đ[ể] m[ình] thì không đ[ể] ch[ết] b[ên];
quá nhi[ều] u[ống] th[ật] cá thì không h[ợp] th[ế] đ[ể] c[ả]. Quá nhàn r[ỗi] thì bu[ồn] n[ên]; quá [đ]n áo thì khó ch[ịu]....
M[ình] th[ật] đ[ể] u[ống] nên “v[à] ph[ải]”.

Ng[ười] i ngu gây b[ệnh] (hút thu[ốc], say r[ượu], tham ăn tham u[ống]....)

Ng[ười] i d[ể] t[âm] ch[ết] b[ệnh] ([đ]m đau m[ình] đi khám ch[ết] a b[ệnh])

Ng[ười] i khôn phòng b[ệnh], chăm sóc b[ên] thân, chăm sóc cu[ộc] s[ống].

Khát m[ình] i u[ống], đói m[ình] i ăn, m[ình] t[ự] m[ình] i ngh[ĩ], thêm ng[ười] m[ình] i ng[ười], [đ]m m[ình] i khám ch[ết] a b[ệnh].... T[âm]
c[ả] đ[ể] u[ống] là mu[ốn] n[ên].

Ch[ết] l[à] [trên] cu[ộc] s[ống] c[ả] a ng[ười] i già cao hay th[ấp] ch[ết] y[ên] u[ống] tùy thu[ộc] vào cách t[âm] duy, t[âm] duy
h[àng] ng[ười] l[à] b[ên] t[âm] vi[ệc] gì đ[ể] u[ống] xét theo y[ên] u[ống] có l[à] i, dùng t[âm] duy h[àng] ng[ười] l[à] i đ[ể] thi[ết] t[âm] k[ết] cu[ộc]
s[ống] tu[ổi] i già s[ống] làm cho tu[ổi] i già đ[ể] y[ên] s[ống] s[ống] và s[ống] t[âm] tin, cu[ộc] s[ống] có h[àng] ng[ười] v[à]; t[âm] duy
h[àng] ng[ười] h[àng] i là t[âm] duy tiêu c[ả], s[ống] qua ngày v[à] i tâm lý bi quan, s[ống] nh[ư] v[à] y s[ống] chóng già
chóng ch[ết].

Ch[ết] i là m[ình] t[âm] trong nh[ư]ng nhu c[ầu] c[ả] b[ên] c[ả] a tu[ổi] i già, hãy dùng trái tim con tr[ẻ] đ[ể] tìm cho mình
m[ình] t[âm] trò ch[ết] i [đ]a thích nh[ư] t[âm], trong khi ch[ết] i hãy th[ật] nghi[ệm] m[ình] vui chi[ến] n[ên] th[ật] ng, thua không cay,
ch[ết] i là đùa. V[à] tâm và sinh lý, ng[ười] i già cũng c[ần] kích thích và h[àng] ng[ười] n[ên] đ[ể] t[âm] o ra m[ình] t[âm] n
hoàn lành m[ình] nh[ư].

“Hoàn toàn kh[ông] e m[ình] nh[ư]”, đó là nói thân th[ật] kh[ông] e m[ình] nh[ư], tâm lý kh[ông] e m[ình] nh[ư] và đ[ể] o đ[ể] c[ả] kh[ông] e

m[ột] nh. Tâm lý kh[ông] e m[ột] nh là bi[ết] t[hi] ch[ủ] u[ng] đ[ầu] ng, bi[ết] t[hi] ch[ủ] , bi[ết] t[hi] giao thi[ệp]; đ[ể] o đ[ể] c[ho] kh[ông] e m[ột] nh là có tình th[ương] ng[ười] yêu, s[ống] n[ghĩa] lòng giúp ng[ười] i, có lòng khoan dung, ng[ười] i chăm làm đ[ể] u[ng] thi[ệp] n[ghĩa] s[ống] ng[ười] lâu.

Con ng[ười] i là con ng[ười] i xã h[ội], không th[ể] s[ống] ng[ười] bi[ết] t[hi] p, b[ên] ng[ười] tai b[ên] t[hi] m[ột], nên ch[ỉ] đ[ể] ng[ười] tham gia ho[àn] t[hi] đ[ể] ng[ười] công ích, hoàn thi[ệp] n[ghĩa] b[ên] thân trong ho[àn] t[hi] đ[ể] ng[ười] xã h[ội], th[ể] hi[ện] giá tr[ị] c[ho] a mình, đó là cu[ộc] c[ho] s[ống] ng[ười] lành m[ột] nh.

Trong nh[óm] ng[ười] i Ph[ật] đ[ầu] y có câu : «Sai l[ầm] m[ột] n[ghĩa] nh[ất] c[ho] a đ[ể] i ng[ười] i là m[ột] t[hi] mình, phá s[ống] n[ghĩa] n[ghĩa] nh[ất] là tuy[ệt] t[hi] v[ô] ng ». L[úc] quan là m[ột] t[hi] c[ho] m[ột] nang nên luôn mang theo bên mình.Cô đ[ể] n[ghĩa] là ch[ỉ] t[hi] đ[ể] c[ho] nh[óm] cholesterol trong th[ể] c[ho] ăn đ[ể] u[ng] m[ột] .

Cu[ộc] c[ho] s[ống] ng[ười] tu[ổi] i già nên đa t[hi] ng[ười] đa nguyên, nhi[ều] u[ng] màu s[ắc], có m[ột] t[hi] hai b[ên] t[hi] t[hi] ch[ỉ] a đ[ể] , nên có c[ho] m[ột] t[hi] nhóm b[ên] già, tình b[ên] làm đ[ể] p[hi] thêm cu[ộc] c[ho] s[ống] ng[ười] tu[ổi] i già, làm cho cu[ộc] c[ho] s[ống] c[ho] a b[ên] nhi[ều] u[ng] h[ội] ng[ười] v[ô] , nhi[ều] u[ng] màu s[ắc]. H[ội] nh[óm] phúc đ[ể] c[ho] tăng lên nh[óm] nh[óm] ng[ười] i b[ên] xung quanh, nh[óm] ng[ười] không nên ph[ải] thu[ật] c[ho] vào h[ội] .

Con ng[ười] i ta ch[ỉ] u[ng] đ[ầu] ng, hóa gi[ải] i và xua tan n[ghĩa] i đau đ[ể] u[ng] ch[ỉ] có th[ể] đ[ể] a vào chính mình.. Th[ể] i gian là v[ô] th[ể] y thu[ật] c[ho] gi[ải] i nh[ất]. Quan tr[ị] ng[ười] là khi đau bu[ồn] n[ghĩa] b[ên] ch[ỉ] n[ghĩa] cách s[ống] ng[ười] th[ể] nào.

T[hi] i sao khi v[ô] già ng[ười] i ta hay hoài c[ho] u, nh[óm] chuy[ên] xa x[ã] a, g[hi] m[ột] nh[óm] m[ột] i quá kh[ông] ? Đ[ể] n[ghĩa] giai đ[ể] n[ghĩa] x[ã] bóng, ng[ười] i ta đã đi trót con đ[ể] ng[ười] s[ống] nghi[ệp] p, vinh quang x[ã] a kia đã tr[ở] thành mây khói xa v[ô] i. Đ[ể] ng[ười] i sân cu[ộc] i cu[ộc] c[ho] đ[ể] i, tâm linh c[ho] n[ghĩa] trong lành, tinh th[ể] n[ghĩa] c[ho] n[ghĩa] thắng hoa, nên thi[ệp] t[hi] tha tìm l[òng] i nh[óm] ng[ười] tình c[ho] m[ột] chân thành: v[ô] l[òng] i ch[ỉ] n[ghĩa] x[ã] a, g[hi] p[hi] l[òng] i ng[ười] i thân, cùng nh[óm] c[ho] i nh[óm] ng[ười] c[ho] m[ột] thu[ật] nh[óm] . Cùng b[ên] h[ội] c[ho] nh[óm] l[òng] i bao chuy[ên] n[ghĩa] vui th[ể] i trai tr[ở] , có nh[óm] v[ô] y m[ột] i tìm l[òng] i đ[ể] c[ho] c[ho] m[ột] giác c[ho] a m[ột] t[hi] th[ể] i đ[ể] y s[ắc] s[ống]. Quý tr[ở] ng[ười] và đ[ể] c[ho] đ[ể] m[ột] mình trong nh[óm] ng[ười] k[hi] ni[ệm] m[ột] th[ể] i u[ng] là m[ột] t[hi] ni[ệm] vui l[òng] n[ghĩa] c[ho] a tu[ổi] i già.

Ông bà ta th[ể] ng[ười] khuyên «còn n[ghĩa] c[ho] còn tát; mu[ôn] n[ghĩa] ng[ười] ng[ười] đ[ể] u[ng] thì đ[ể] ng[ười] đi b[ên] ng[ười] đ[ể] u[ng] g[hi] i ». N[ghĩa] u[ng] b[ên] đã c[ho] h[ội] t[hi] s[ắc] mà v[ô] n[ghĩa] không thay đ[ể] i tình tr[ở] ng[ười] không hài lòng thì m[ột] c[ho] nó! Đó cũng là m[ột] t[hi] s[ống] gi[ải] i thoát. Trên tr[ở] n[ghĩa] th[ể] , m[ột] y ai có cu[ộc] c[ho] s[ống] hoàn h[ội] o. Ch[ỉ] ng[ười] v[ô] c[ho] g[hi] c[ho] mà đ[ể] c[ho] , qu[ên] ng[ười] t[hi] v[ô] i không bao gi[ờ] ng[ười] t.

Ch[ỉ] t[hi] s[ống] do m[ột] nh tr[ở] i, s[ống] ch[ỉ] t[hi] không h[ội] n[ghĩa] th[ể] i k[hi] . Cu[ộc] i cùng, tro tàn cũng tr[ở] v[ô] v[ô] i cát b[ên] i. Ai cũng ph[ải] đi qua con đ[ể] ng[ười] đó. Đi th[ể] nào, chính mình trách nhi[ệm] m[ột] a ch[ỉ] n.

Sinh lão b[ên] nh[óm] t[hi] là quy lu[ật] t[hi] đ[ể] i, không ch[ỉ] ng[ười] l[òng] i đ[ể] c[ho] . Khi th[ể] n[ghĩa] ch[ỉ] t[hi] g[hi] i thì thanh th[ể] n[ghĩa] mà đi. C[ho] t[hi] sao s[ống] ngay th[ể] ng[ười] không h[ội] th[ể] n[ghĩa] v[ô] i l[òng] ng[ười] tâm và cu[ộc] i cùng đ[ể] t[hi] cho mình m[ột] t[hi] đ[ể] u[ng] ch[ỉ] m[ột] h[ội] t[hi] t[hi] tròn.”